

Pokud st-lé namítají, že nař. rozhodnutí není s dostatek odůvodněno, slušelo odkázati k tomu, že skutkové zjištění, z něhož žal. úřad vycházel, bylo st-lům známo a že právní stanovisko žal. úřadu mohli st-lé seznati z citace § 12 nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n. uvedené v nař. rozhodnutí.

Rovněž bezdůvodnou jest námitka st-lů, že úřad odepřel nahlédnutí právnímu zástupci jejich do spisů správních. Ze spisů správních není patrné, že st-lé, ať sami, ať svým právním zástupcem žádali za povolení k nahlédnutí do spisů správních a že úřad to odepřel. Leč i kdyby se tak bylo stalo, nebylo by tu podstatné vady řízení, ježto spisy správní neobsahují žádného jiného skutkového zjištění, nežli vlastní doznání st-lů.

Ze všech těchto příčin bylo stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné.

Č. 1248.

Policejní věci trestní: O potvrzení trestního nálezu I. stolice druhou solicí in toto nelze mluvit, když druhá stolice klade obviněnému kromě skutku, jež mu přičítal úřad I. stolice, za vinu ještě skutky další. Není tedy odvolání z nálezu II. stolice v takovém případě vyloučeno.

(Nález ze dne 23. března 1922 č. 3616.)

Prejudikatura: nál. č. 639 a 1106 adm.

Věc: Marie N. v K. proti splnomocněnému komisaři republiky Československé pro Ratibořsko v Opavě (min. r. R. Šiška) stran přestupku zákona o sčítání lidu a přestupku nařízení ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Trestním nálezem ze dne — odsoudila okresní správa v Hlučíně st-lku pro přestupek § 12 nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n. a § 12 nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. spáchaný tím, že přes to, že několikrát byla vyzvána sčítacím komisařem, aby opustila místnost úřední, neuposlechla a tím porušila čistotu sčítání lidu, k peněžité pokutě 4000 K, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 48 hodin. Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání a uvedl ve svém rozhodnutí, že trestním nálezem úřadu I. stolice byla st-lka odsouzena pro přestupek § 12 nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n. a § 12 nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustila tím, že nesprávně udala národnost, vzdor několikeré výzvě sčítacího komisaře opustiti místnost neuposlechla, čímž porušila správnost sčítání a mimo to, že chovala se vůči sčítacímu komisaři urážlivě. Naříkanému rozhodnutí bylo připojeno poučení, že proti němu není opravného prostředku podle § 3 nař. ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nss vyslovil již ve svém nálezem ze dne 27. prosince 1920 č. 6704 (Boh. č. 639 adm.), k němuž se ve smyslu § 44 jedn. řádu odkazuje, že jest podle § 3 nař. min. vnitra ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z., kterým upraven jest pořad instancí v trestních věcech náležejících do příslušnosti politických úřadů, další rekurs na rozhodnutí politického úřadu druhé stolice vyloučen jenom tehdy, když politický úřad druhé stolice potvrdil trestní

nález úřadu první stolice in toto, t. j. v oněch kusech, jež jsou podstatnými součástkami trestního nálezu. Dle téhož nálezu náleží k podstatě nálezu trestního jednak zjištění trestní podstaty skutkové, t. j. skutku, který se obviněnému přičítá, jednak podřadění tohoto skutkového podkladu pod trestní normu. O potvrzení nálezu trestního nelze tudíž mluvit v případě, kdy se výroky obou stolic o zjištění trestní skutkové podstaty rozcházejí, tedy zejména také v případě, kdy vyšší stolice obviněnému kromě skutku, jež mu přičítal úřad I. stolice, klade za vinu ještě skutky další.

Dle doslovu nař. rozhodnutí klade sice žal. úřad stolice za vinu tytéž skutky, o kterých tvrdí, že uvedeny jsou v trestním nálezu I. stolice. Ale ze spisů správních plyne, že trestní nález I. stolice, jak zapsán jest v trestním rejstříku, uznává st-lku vinnou pouze přestupkem § 12 nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n. a § 12 nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. spáchaným tím, že přes několikerou výzvu neuposlechla sčítacího komisaře, aby opustila místnost, čímž porušila čistotu sčítání lidu. Když tedy naříkané rozhodnutí uvádí, že st-lka byla trestním nálezem úřadu I. stolice odsouzena pro přestupek § 12 cit. nař. z r. 1920 a § 12 cit. nař. z r. 1854, jehož se dopustila tím, že nesprávně udala národnost, vzdor několikeré výzvě sčítacího komisaře opustiti místnost neuposlechla, čímž porušila správnost sčítání, a mimo to, že chovala se vůči sčítacímu komisaři urážlivě, jest tím zřejmě vysloveno, že žal. úřad klade st-lce za vinu v š e c h n y tyto skutky.

Rozcházejí se tudíž rozhodnutí obou stolic co do zjištění trestní skutkové podstaty, tudíž v kuse, který podle svrchu uvedeného náleží k podstatným součástem nálezu trestního.

Dle toho žal. úřad nepotvrdil výrok úřadu I. stolice, pokud jde o zjištění trestní skutkové podstaty; když přes to vyslovil v nař. rozhodnutí, že další opravný prostředek jest vyloučen, dal st-lce nesprávné poučení o opravných prostředcích.

Nss uznal v nálezu svrchu citovaném, že vydal-li politický úřad straně nesprávné poučení v ten smysl, že rozhodnutí jeho jest konečné, a byla-li v důsledku toho stranou podána na místě dalšího opravného prostředku instančního stížnost k nss, jest rozhodnutí opatřené tímto nesprávným poučením podle obdoby § 3, odst. 2 zák. ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. zrušiti pro vady řízení. Jak nss vyslovil již v nálezu ze dne 10. ledna 1922 č. 246 (Boh. č. 1106 adm.), vykonává na Hlučínsku splnomocněný komisař republiky československé pro Ratibořsko příslušnost politického úřadu II. stolice.

Bylo tudíž v daném případě naříkané rozhodnutí vydané úřadem politickým II. stolice a opatřené nesprávným poučením o opravných prostředcích zrušiti podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 1249.

Policejní věci trestní: * Ke skutkové podstatě přestupku podle § 12 c) cis. nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. o zabezpečení vážnosti k úřadům nevyžaduje se animus injuriandi a jeho povaha činí důkaz pravdy nepřipustným.

(Nález ze dne 23. března 1922 č. 4071.)